Ч. 109. Середа 2 червня (20 мая) 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Угорска криза. — Непорозуміне о болгарску зелізницю ориентальну. — Положене в Туреччині.

Як з Будапешту доносять, угорский міністер торговлі Кошут обіцяв провідникови лівиці партиї независимости пос. Голльо, що на авдиенциї у цісаря предложить кабінет виключно з партиї независимости. Проґрама того кабінету буде полягати на усуненю справи банку на один рік, натомість має бути зараз полагоджена реформа виборча. Новій палаті, вибраній вже на підставі загального голосованя, будуть передані до полагодженя справи військові і господарскі. Кошут хоче в заміну за то забезпечити собі наперед цісарску санкцию на самостійний банк, коли би его нова палата ухвалила. Як зачувати, цісар таке полагоджене справи відкине.

В урядових кругах болгарских зачувати, що ноту до Порти в справі всхідних зелізниць уложено в лагіднійшій формі. В ноті візвано Порту до скорої згоди з товариством ориентальних зелізниць, позаяк на случай дальшої проволоки правительство болгарске зробить Порту відвічальною за страти, які покажуть ся з опізненя. На случай довшого проволіканя справи постановило болгарске правительство розпочати переговори о відшкодоване безпосередно з товариством ориентальних зелізниць вже без згоди Порти. Ноту вже вислано.

Коли би прийшло ся вірити офіцияльним вістям, походячим з Константинополя, то можна набрати пересьвідченя, що в Туреччині запанував завдяки молодотуркам загальний мир і лад. Однак в супереч тим вістям надходять раз враз инші, неофіцияльні вісти з ріжних сторін держави, які доносять про невдоволене, опір і заворушеня та не зображають молодотурецкого пановання, немов би оно було так тривке і спасенне, як то молодотурки старають ся вмовити в цілий сьвіт. Строгість і нетерпимість, масові увязненя і засуди смерти, отсе зміст молодотурецкого пановання. В столици они хвилево панами, але на провінциї мають они богато до діла з заворушенями. Ані в Альбанії, ані в Малій Азиї не вертає спокій, хоч досить вже голошено про его привернене. З вістий, які надходять з Сириї, хоч они значно злагоджені офіцияльними фразами, можна ясно бачити, що молодурецке пановане дуже там слабне.

До тих внутрішних невідрадних обставин прилучають ся ще вніщні. Спір з Болгариєю ще не зовсім полагоджений. Кретеньска справа виринає що раз то виразнійше. Крета простягла рамена в сторону Греції, а та сприяє спорідненим островянам, на скілько на те зізволяє контроля опікунчих держав. Туреччина не хоче нічого чути про нове ділене держави, а вираз сему дав молодотурецкий орган „Tanin" явними погрозами. Що Туреччина не завагала би ся доказати сего ділами, про се годі навіть сумнівати ся, а турецко-грецка війна з 1897 р. є наглядним доказом, по чийй стороні була би в данім випадку побіда. З другої сторони треба звернути увагу на те, що Туреччина так як би не мала ніякої фльоти, отже не була би в можности боронити Крети, що брак гроший і внутрішне невідрадне положене і неясне становище держав не дадуть Туреччині спромоги, розвинути відповідно свою силу. Супротив того положене молодотурків не є до позавидуваня.

В політичних кругах побоюють ся, що по відкликаню европейских залог з Крети прийде там до кровавої внутрішної борби, а внаслідок того до грізної кризи. „Times" радить, щоби кретеньску справу полагодити на фінансовій основі, то є виплаченем Туреччині відповідного відшкодованя. Той проект подала була вже Франция перед кількома місяцями в своїм меморандум. Анґлійске правительство застерігає ся, немов би то оно згодило ся на прилучене

5)

В жертву богам.

З польского — Вяч. Сєрошевского.

(Конець).

— Ослаб нарід, замарнів — відзивав ся від часу до часу Сельтичан. — Чиж таке було поколїнє Тумара? Де Леліель не уступаючий в хоробрости нашому родови? Де Нількен?

— Як ти нас покинеш і ми ослабнемо і розсиплемо ся — відповідали єму родові.

— По мені полишить ся „Відблиск ледів" — не син мій, а товариш.

Сумніли лиця належачих до роду Сельтичана, а старець, глядячи на них, отягав ся.

Тимчасом між Тунгузами проявляло ся чим раз більше занепокоєне, ходили якісь дивні гутірки. І так якось стало ся, що рід Сельтичана чим раз більше виокремлював ся. Ніхто до них не підходив і не відзивав ся.

Вечером всі розійшли ся, але настрій не втихомирив ся, переніс ся лиш між шатра. До пізної ночи сиділи Тунгузи і розмовляли півголосом, занепокоєні появою кождого чужого. Деякі острили вістря.

— Такий чоловік не умирає без пригод! — говорили.

На третий день ставили ся всі в повнім уоруженю.

Богато молодих принесло з собою списи і уставили ся поза кругом. Наради не розпочинали ся, але серед товпи кипіло. Кождої хвилї сбертали ся погляди всіх на Сельтичана.

— Чи позволимо обманути себе старому? — шептали одні.

— Чи позволимо, аби старий обманув нас? — питав князь, переходячи від одних до других.

— Щож то? — спитали его в одній громаді — може гадаєш, що лекше тобі буде заволодіти его дочкою, як старого не стане? Не надій ся, не віддасть вам еї ніколи „Відблиск ледів". Не забуде він тобі тої справки.

— Чого? Бодай виздихали всі мої рени, бодай я до кінця житя полишив ся на однім місци, як руский в дерев'янім домі, коли то правда — заклинав ся князь. — Олтунґаба не такий чоловік!

— Олтунґаба не горівку!

Князь, змішаний, не знав спершу що говорити.

— Дурні! — скрикнув вкінци і побіг пожалувати ся иншим.

Всьо то викликало ще більший неспокій і говореня, котрі вкінци дістали ся до свояків Сельтичанових і до уший Міорого.

— Отже тебе обманюють — пристрастно скрикнув молодець, підходячи до него. — Ти хочеш умерти, а то всьо робота князя: він підкупив Олтунґабу. Він гадає, що як тебе не стане, не буде єму рівного між нами. Отче, благаю тебе, встань спокійний і утікай! Наші шатра звинені, молодїж готова; ренїфери посїдлані; заки оглянуть ся, будемо в горах. А хочби й оглянули ся, чиж ми не твої діти?!

Замрачило ся лице Сельтичана.

— Нехай покличуть Ольтунґабу, нехай буде суд! — сказав встаючи.

— Олтунґаба! Олтунґаба! — підхопили численні голоси з роду Сельтичана.

— Олтунґаба! Олтунґаба! — кликали з усіх сторін.

— Понурий, темний як мох, сивий як голуб старець нерадо увійшов в круг.

— Чи правда, що ти брав від князя дарунки, що задля него ти нас обманув? — кричали всі.

— Заждіть, нехай говорить один. Чиж не бачите, що маю лиш двоє уший, де не змістить ся сто голосів...

— Нехай отже говорить один!

Виступив один з найповажнійших начальників одного з найповажнійших родів, сів і почав ставити питаня:

— Ти брав дарунки?

— Як же не мав брати? Чи я не живу з доброти людий? Чи не давав мені їх і Сельтичан і ти? Давав і князь, але о нїчо не просив і я нїчого єму не обіцював. Чиж то не гріх підозрівати? Чи можна говорити щось подібного? Чейже чоловік буде умирати! Встидайте ся!.. Людий спитайте...

Візвано сьвідків, візвано князя; всї станули трохи заляканї посеред грізного круга. Але розпити нїчого не пояснили; довідано ся лише, що Олтунґаба бував в шатрі князя так як і всї прочі і користав з его щедрости

Крети до Грециї. Оно згодило би ся на те лише тоді, коли би Туреччина виступила з відповідною пропозициєю, а іменно жертвувала Грециї Крету за певне відшкодоване.

Новинки.

Львів, дня 1-го червня 1909

— **Є. Е. п. Намістник** др. М. Бобржиньский виїхав вчера вечером на один день до Кракова на засідане комітету реставрациї королівского замку на Вавели.

— **Іменованя.** П. Міністер справедливости іменував начальника канцеляриї, Йосифа Марфіяка в Яслї, старшим начальником канцеляриї при окружнім суді в Нов. Санчи. — П. Намістник іменував практиканта концептового скарбу, Северина Губачка, концииістом поліциї в етаті ц. к. Дирекциї поліциї у Львові.

— **Звичайні загальні збори** товариства господарско-кредитового „Поміч" стоваришеня зареєстрованого з обмеженою порукою в Турці над Стр. відбудуть ся дня 3 червня с. р. о год. 12 в полудне в комнатах тов. „Руска Бесїда" в Турці з слідуючим порядком дневним: 1) отворене зборів і звіт з діяльности і рахунків за р. 1908. 2) Відчитане письма люстратора краєвого Союза ревізийного з люстрациї рахунків за р. 1908 і евентуальне уділене абсолюториї. 3) Вибір 2 членів Дирекциї. 4) Вибір 3 взглядно 5 членів до ради надзираючої. 5) Вибір комісиї ревізийної. 6) Внески.

— **Дрібні вісти.** В міскім окрузї виборчім Самбір-Городок ставлять Русини кандидатуру п. Альойзия Добряньского, судового надрадника у Львові. — Вчера відбуло ся засідане основателів Земельного Банку гіпотечного в справі введеня сеї фінансової институциї в житє. — Др. Ем. Гладишовский, ст. лікар повітовий з титулом і характером краєв. інспектора санітарного в станї спочинку одержав концесию на утворене домашної аптики в Копичинцях. — В Петербурзї проявили ся 3 случаї сибірскої чуми, 2 случаї прокази і кілька случаїв холери. — На хіньскім острові Амой умирає що дня по 40 до 50 людий на чуму. — Страшний цикльон навістив місцевість Зефір в Тексасї. Згинуло звиш 30 людий. Чого не знищив вихор, то спалив опісля огонь. — В копальни воску акц. Тов. „Борислав" застрайкувало в пятницю 530 робітників. Персонал технічний не бере участи з страйку. — Б. Галґасевич, бувший кондуктор зелїзничий, замешкалий при ул. Шептицких ч. 47 поперерїзував собі в приступі дуру жили на ногах. — К. Потоцка, жінка шевця з ул. Кохановского ч. 22 випила в самоубийчім намірі квасу фльюроводневого. Поготівля ратункова подала їй першу поміч.

— **Месть злодіїв.** П. С. замешкалі в однім з домів при ул. Сноцківскій почали минувшої суботи по полудни перепроваджувати ся до иншого помешканя, а що не могли всїх річий перенести, то наймили робітника Зачковского, щоби через сьвята пильнував річи полишені в давнім помешканю. Зараз першої ночи, в суботи на неділю добули ся злодії до помешканя, а коли Заачковский став кликати на поміч, розлючені злодії вхопили его за руки і ноги та викинули через вікно з першого поверха на долину, а самі повтїкали. Зачковский потовк ся тяжко, а крім того зломив собі ще й ногу. Поготівля ратункова відставила его до шпиталю.

— **Гіпотека на чужу каменицю.** Голосна справа обманьства, якого допустив ся міский функционар Бельский в той спосіб, що позичив від якоїсь капіталїстки з Тернополя 10.000 К і заінтабулював на каменици професора Мотилевского, в котрій був адміністратором, стає щораз більше сензацийною. Як звістно Бельский звалював всю вину на інжинера Вляшка і казав в слїдстві, що той Вляшек признав ся до обманьства, а то чула навіть сама п. Мотилевска, жінка професора, котра сховала ся була до шафи. То мало діяти ся дня 14 цьвітня. Тимчасом слїдство виказало, що того дня п. Мотилевскої не було у Львові. Дальше виказало слїдство, що Бельский жілав з чиеїсь намови і що з випозичених 10.000 К одержав що найбільше якусь провізию та що в справу ту була запутана без сумнїву сама п. Мотилевска, на котру тепер суд наложив слїдчий арешт. Арештовано також сторожиху дому пп. Мотилевских, котра зізнала була, що п. Мотилевска того дня була у Львові.

— **Напад на львівских циклїстів.** З суботи на неділю вибрало ся було по 10 год. девять львівских наколесників під проводом капітана Порчиньского на прогульку до Перемишля. Ледви що виїхали за місто, як на Сиґнівці коло школи сторожі скарбової напало на них двайцятькілька людий, зачали їх бити буками і стягати з колїс. Наколесники бороняч ся уступали ся взад в сторону як до дороги, що веде до Зимної Води а наконець шість з них посїдали на колеса і повтїкали. Три оставші мусїли вести тяжку борбу з напастниками, котрі їх тяжко побили. Остаточно нападені мусїли боронити ся револьверами і зранили кількох напастників, котрі аж тоді зачали втікати і забрали ровер капітана Порчиньского, котрий знайдено опісля на обійстю заступника начальника громади в Сиґнівці. Трох із напастників удало ся вже вислїдити і арештувати.

— **За вибите ока.** Перед судом присяжних в Тернополи відбула ся сими днями карна розправа против Николая Росціцкого, обжалованого о побите Войтїха Шафрана. Оба паробки із Шманковець жили від довшого часу в незгоді, сварили ся і били ся часто. На забаві у Ткача прийшло було між ними знов до сварки зза того, що Анна Смеречиньска не хотїла іти в танець з підпитим вже Шафраном, а танцювала з Росціцким. Озлоблений Шафран став відгрожувати ся Росціцкому, а той розлючений вдарив Шафрана зелїзною палицею по голові так, що вибив єму око. На основі вердикту судиїв присяжних, засудив трибунал Росціцкого на два роки тяжкої вязниці, обостреної постом і темницею в роковий день вчинку.

— **Коломийскі розбишаки.** Першої крадежі допустили ся обжаловані дня 15 грудня 1907 у о. Йосифа Смеречиньского. О 2-ій год. в ночи добули ся Кирило Буковеский, Володим. Гомик і Стефан Величко крізь вікно до замкненого помешканя і вкрали 2 подушки, 3 коври, 2 капи, кримску шапку і футро загальної вартости 120 корон. Гомик і Буковеский признали ся до тої крадежі. Ковру і подушку з тої крадежі продав Володим. Гомик свому братови Александрови. Пошкодована Евг. Смеречиньска пізнала Стеф. Величка, котрий часто заходив до читальні „Просьвіта" у Воскресїнцях, яко трегого. Величко — сказано в акті обжалованя — продав своїй сестрі Олені Михайлюковій подушку, походячу з крадежі у о. Смеречиньского.

В ночи дня 11 лютого 1909 Кир. Буковеский і Володим. Гомик убрали ся в коминярки, припровадили собі вуси і бороду, та узброїли ся в револьвери, карабін і штилет і добули ся при помочи Павла Дроздовского крізь вікно до помешканя Божени Филиповичевої, користаючи з того, що она вийшла з донькою і з сусїдом Онуфрием Гуйваном на забаву. Спакувавши забрані там річи, викидали крізь вікно стоячому на дворі Дроздовскому. В той спосіб вкрали они Филиповичевій річи загальної вартости 1619 кор. 20 с., а Гуйванови на 174 кор. 40 с. Підчас того рабунку збудили ся сплячі в помешканю хлопці Алекс. Филипович і Ів. Рибарук. Сей послїдний хотів втїкати, а Буковеский звалив его на землю і загрозив штилетом. Більшу часть тих річий спакували Буковеский і Гомик до куфра і вислали до Корнила Буковеского в Цуцулинї нїби яко біле Александра Гомика, учителя в Трачу, а дві подушки, запаковані також до куфра, післали до Александра Гомика з порученем, щоби їх переховував, що він і зробив, а по якімсь часї видав Буковескому. Будильник, вкрадений у Гуйвана, продав Александер Гомик Лесеви Бурдякови, а одну подушку Филиповичевої Файдзї Блюментальовій.

В ночи на 2. марта 1909 около 2 год. Кир. Буковеский, Володим. Гомик і Стефан Величко доконали крадежі в домі Нухима Шнепфа, кантиняра в Коломиї. Буковеский і Величко стояли на дворі а Гомик вліз крізь вікно до помешканя і видавав річи. Коли підчас тої крадежі надійшов драґон, Йосиф Венцель, они умовились наперед і дали собі знак, крикнувши „Кароліна" і свиснувши три рази. З кантини забрали около 200 кор. готівкою, 4-літрову бутлю руму, вудженину і всїляку одіж, 2 годинники, ланцушок, коралї і т. д.

В ночи на 7. марта 1909 около 1 години напали Буковеский, Гомик і Величко на помешкане о. Семена Павлюка в Пядиках а коли той збудив ся, сказали єму, що они революціонїсти. Гомик прихоплений за руку загрозив револьвером і крикнув: Пусти руку, давай гроші, бо згинеш! Підчас того коли Гомик шукав за грішми, Буковеский вимахуючи топірцем, кричав: Давай гроші, бо згинеш, Росия буде гнївати ся! У Павлюків зрабували они всїлякі срібла і футро загальної вартости 659 К.

Річи походячі з рабунку у о. Павлюка переховував у себе Стефан Величко а то срібло дома а футро в незамешкалій хатї, від котрої мав ключі. Відтак забрав то срібло Дроздов-

---

Князь заклинав ся, уши гладив обома руками і з надзвичайною скоростию оповідав дуже широко о своїй безкористовности, своїх заслугах, своїй ревности в інтересах племени супротив власти і особливо о своїм пожертвованю... в справі плаченя податків.

Олтунґаба оповідав згірдно і уриваними словами.

— Не віриш менї, Сельтичане — обернув ся вкінци до старця. — Ти забув, як я тебе любив і учив, коли ти був хлопцем? Як я тобі радив в клопотах, оповідав о далеких краях, о бувальщинї. Чиж я не був ровесником твого вітця? Єго приятелем тоді, коли ти ще сував ся по земли? А відтак коли ти підріс, чи не гордив ся я тобою, а ти чи не слухав моїх рад? Хто між нами був першим войовником і мисливим? Чия бесїда була мудра і оглядна?.. Ти Сельтичане, був все правдивим Тунгузом; ми всї о тім знаємо... а чиж в старинї на смерть ішли найгірші? Присягаю, старче, тобі і цілому народови, що я сказав правду. Я сказав, що менї голос з неба велїв! Нехай моє лице викрутить ся на плечі мої, а тїло нехай висхне, як тютюневий лист... нехай випадуть мої очи, а жили ослабнуть, як зле висушені нитки, нехай згорить рука моя, як горить серце від зневаги — і скорим рухом вложив руку в полумінь ватри.

Всї зірвали ся з місця, а Сельтичан відтрутив старця від ватри.

— Олтунґабо, прости і ви всї присутні простіть — відозвав ся зворушений. — Гріх о зле підозрівати! Я відойду... я вже постановив, народе мій! Відойду візваний... Коли би я остав ся, ви мусїли би відійти... отже, щоби то було варте?.. Одно яйце все зігниє... Чи чоловік може бути чоловіком без ребрів? Чи Тунгуз може бути Тунгузом без Тунгузів? Я відойду, але память о менї полишить ся з вами... Бувайте здорові!.. Нехай розмножуть ся стада ваші!.. Нехай діти ваші виростуть на мужів! Нехай радість не оминає ваших шатер!.. Нехай в кітлах ваших не бракне поживи, в рогах пороху, а в серцях доброти!.. Я відходжу, але мої гадки лагідні як проміне заходячого сонця... Вже іду!.. Народе мій, прощаю тебе!.. Пращайте!..

Скорим рухом розірвав на груди „далис" і по колодку вбив ніж в серце.

Стояв хвилю, водив погасаючим зором по всїх, відтак захитав ся, заточив ся і упав.

Товпа відозвала ся одним великим зойком.

Олтунґаба поспішно прикляк побіч умираючого, відкрив грудь его і оперши долоню правої руки коло рани, простягнув ліву до серця і голосно крикнув:

— О ти, божество, понад всїми стояче... Поможи нам!.. Оборони нас!.. Не найпослїднїйші ми, не найпідлїйші ще, коли ми виплекали таке серце!..

— Таке серце! — зойкнула товпа.

Їм всім, навіть товстому князеви, здавало ся в тій хвили, що їх серця бють такою самою готовостию жертви, як то, котре стигло під долонию Олтунґаби.

— Той був воїном! — шепнув по хвили ворожбит і на лице, дрожаче судорогами конаня, накинув піднесений з землї „далис".

ский, котрий купив его від спільників за 60 кор. Дроздовский перечить тому і каже, що Букоемский і Гомик намовляи его, щоби він вступив до їх „товариства революціоністів“.

В ночи дня 8. марта 1909 около 1 год. влізли Кир. Букоемский, Волод. Гомик і Величко замасковані крізь вікно до помешканя о. Александра Русина в Корничи і вcase до спальні а коли о. Русин збудив ся, Гомик зловив его за горло і зажадав виданя гроший і револьвера а відтак витягнув із штанів лежачих коло ліжка портмоне з сумою 100 кор. золотими 10-коронівками і дрібними около 20 кор. Коли п. Алина Русинова мимо того, що Букоемский схопив еї за волосе і грозив топірцем, вирвала ся і побудила службу, розбишаки втекли і полишили приготовлені Величком до забраня два клунки, в котрих були 3 ковдри, капа, стереоскоп, 2 подушки, коцик, барометр і більша скількість сальонових дрібниць.

Розбишаків висліджено остаточно в той спосіб, що строїтель фортепянів Кучабіньский, у котрого мешкав Дроздовский, зачав підозрівати Дроздовского і заглянув до его куфра а побачивши там срібло, повідомив полицию і жандармерию, котра прибула в хвили, коли у Дроздовского був Букоемский. В їх присутности отворено куфер і знайдено крадені річи.

В суботу переслухано всіх покликаних сьвідків і розправу відрочено до нині а то длятого, що трибунал ухвалив покликати ще инших сьвідків. Нині мабуть розправа закінчить ся і буде виданий вирок. Підчас розправи звалювали Гомик і Букоемский взаімно один на другого вину. Наконець сказав Букоемский: Гомик сховав вкрадене золото в домі родичів під підлогу. Комісия пішла на вказане місце і дійстно знайшла там золото.

— **Репертуар руского народного театру** в Бучачи (літна саля в парку). Початок о 7½ год. вечером. Білети продає п. Рогозиньский.

Ві второк, дня 1 червня с. р. „20 днів тюрми“, фарса в 3. діях Девалієра і Вебера.

Телеґрами.

Пресбурґ 1 червня. Нині в присутности Є. В. Цісаря відбуло ся торжественне відкрите пристановища для дітий призвана сьв. Єлисавети. Місто було сьвяточно прибране.

Відень 1 червня. Тягнене льосів державних з 1864 р.: Головна виграна 300.000 К припала на серию 992 ч. 34; — 40.000 К виграла серия 1700 ч. 78; 20.000 К серия 3534 ч. 94; по 10.000 К припало на серию 517 ч. 91 і серию 2567 ч. 6.

Солунь 1 червня. В Санджаку Серрес розпочало ся розпускане резервістів.

Константинополь 1 червня. Часопись „La Turqie“ заперечує на основі інформациї у компетентного жерела, мов би Абдул Гамід мав бути інтернований на острові Родос.

Константинополь 1 червня. Часописи доносять, що в Дамаску арештовано кількох реакцийних нотаблів, членів Униї магометаньскої. З Адріянополя вислано 5 баталіонів до Дамаску.

Петербург 1 червня. На засіданях всеславяньского комітету розбирано також справу, чи дальші заходи около помиреня Славян суть можливі в виду слідуючих чотирох проявів: незгода славяньских народів що до анексиї; болгарско-сербскі спори; брак заповіди утреваленя відносин межи Росиянами а Поляками в Росиї на основі збратаня а наконець тревало непримиримі відносини межи Поляками а Русинами в Галичині. Стверджено, що то не суть непоборимі перешкоди до культурального і економічного з'єдиненя Славян. Анексия була односторонним ділом австрийского правительства без участи репрезентациї народів, отже нема причини казати, мов би то репрезентанти славяньских народів не мали всіма силами подбати о широку самоуправу жителів Босни і Герцеґовини. — Вилучене Холмщини і обмежене виборчого права Поляків було би ще передчасно за прояв піддержуючий обосторонну вражду і нетерпимість Росиян і Поляків, бо становище репрезентациї народної ще не звістне. — Що до Галичини то запримічено з жалем, що там есть найбільша трудність в помиреню спорячих народів, однак висказано гадку, що прояви обмежені на малу взглядно територию славяньску не можуть творити перешкоди до дальшого веденя діла з'диненя Славян. Слідуюча конференция виконуючого комітету з'їзду Славян відбуде ся в січни 1910.

КНИЖКИ
на нагороди пильности.

Книжки рускі а також і польскі апробовані Вис. ц. к. Радою шкільною можна замовляти в рускім Товаристві педаґоґічнім улиця Сикстуска ч. 47, в книгарни Наук. Тов—а ім. Шевченка у Львові ул. Театральна ч. 1 і в склепі Тов—а Взаімної помочи учительскої в Коломиї (Народ. Дім) і у всіх книгарнях в краю.

I. Образкові книжочки для дітий.

Дітвора, опр. 1 К.
Зьвірята домашні, опр. 80 с.
Приятелі дітий, опр. 1·20 К.
Ах, яке хороше, опр. 2 К.
Для розривки, опр. 1·20 К.
Око в око 1 К.
Крізь трав килими 1 К.
З Царства зьвірів, опр. 1·50 К.
Літною порою, опр. 150 К.
Діточі вигадки опр. 1·50 К.
Від весни до весни, опр. 2 К.
Веселий сьвіт 60 с.
Дикі зьвірята в образках і віршах, 60 с.
Книжочка Стефуні 60 с.
Мамин дарунок 60 с.
Приятелі чоловіка 60 с.
Татів дарунок 60 с.

II. Ілюстровані байки та оповіданя.

Казки народні, ч. I. і II. бр. по 50 с., опр. 70 с.
Казки народні, ч. I. і II. разом опр. 1·30 К.
Мірон: Пригоди Дон Кіхота, бр. 80 с., опр. 1·10 К.
Казки братів Ґрімів, бр. 50 с., опр. 70 с.
Др. М. Пачовский: Народні думи, ч. I. бр 40 с., опр. 60 с.
Др. М. Пачовский: Народні думи, ч. II. бр. 55 с., опр, 80 с.
Др. М. Пачовский: Народні думи, ч. I. і II. разом опр. 1·30 К.
Ґете-Франко: Лис Микита, трете нове виданє бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Робінзон великий ілюстр., бр. 1·80 К, опр. 2·20 К.
Жите і слава Тараса Шевченка, образок сценічний, бр. 30 с.
Калитовский: Подорож сьв. Николая, драматична гра, бр. 20 с.
Ілля Кокорудз: Спомини з Атен з ілюст. бр. 1·80 К, опр. 2·10 К.
Свен Гедін: Крізь пустині Азиї. ч. I. бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Свен Гедін: Крізь пустині Азиї ч. II. бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Свен Генін: Крізь пустині Азиї, ч. III. бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Свен Гедів: Крізь пустині Азиї, ч. IV. бр. 2 К, опр. 2·30 К.
Билина про Ілию Муромця і его славні подвиги, бр. 16 с.

Рух поїздів зелізничих

обовязуючий з днем 1 мая 1909 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поізди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **$2^{\underline{30}}$**, $5^{\underline{50}}$, 7·25, **$8^{\underline{55}}$**, 9·50, 1·10*), **1·30**, 5·45, **$8^{\underline{40}}$**, $9^{\underline{50}}$.
*) З Тарнова.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, **$2^{\underline{15}}$**, 5·40, $10^{\underline{30}}$.
З Черновець: **$12^{\underline{20}}$**, $5^{\underline{45}}$*), 8·05, 10·20*, **$2^{\underline{05}}$**, 5·58, **$6^{\underline{40}}$**, $9^{\underline{30}}$.
*) Із Станиславова. *) З Коломиї
Зі Стрия: 7·29, 11·45, 4·25, $11^{\underline{00}}$.
З Самбора: 8, 9·57, 2, $9^{\underline{00}}$.
З Сокаля: 7·10, 12·40, 4·50.
З Яворова: 8·05, 5.
З Вовкова: 1·35, 9·55.

На „Підзамче“:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2**, 5·15, $10^{\underline{12}}$.
З Вовкова: 8·07 *), 1·19, 3·26 *), $9^{\underline{39}}$.
*) З Винник.

На дворець „Львів-Личаків“:

З Вовкова: 7·27 *), 1·01, 3·07 *), $8^{\underline{21}}$.
*) З Винник.

Поізди льокальні.

З Брухович:
що дня: від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$ 8·15, $8^{\underline{20}}$.
„ $^{1}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$ 3·27, $9^{\underline{35}}$.
„ $^{1}/_{7}$ до $^{30}/_{9}$ 5·30.
в неділі і р. к. сьвята: від $^{1}/_{5}$ до $^{31}/_{5}$ 3·27, $9^{\underline{35}}$.
З Янова:
що дня: від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$ 1·15, $9^{\underline{25}}$,
в неділї і р. к. сьвята: від $^{2}/_{5}$ до $^{12}/_{9}$ 10·$\underline{10}$.
Зі Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 30/5 до 12/9 $10^{\underline{15}}$.
З Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 до 12/9 $11^{\underline{45}}$.
З Виник що дня 3·44.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **$12^{\underline{45}}$**, $3^{\underline{50}}$, **$8^{\underline{25}}$**, 8·40, **$2^{\underline{45}}$**, 3·30 *), $6^{\underline{12}}$, **7**, 7·35, 11·$\underline{15}$.
*) до Ряшева.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, $8^{\underline{00}}$, $11^{\underline{10}}$.
До Черновець: **$2^{\underline{50}}$**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 2·50*), $6^{\underline{00}}$*), 10·$\underline{38}$.
*) до Станиславова, *) до Коломиї.
До Стрия: 7·30, 1·45, $6^{\underline{55}}$, 11·$\underline{25}$.
До Самбора: 6, 9·05, 3·40, $10^{\underline{45}}$.
До Сокаля: 6·14, 11·05, $7^{\underline{10}}$, $11^{\underline{35}}$ *)
*) до Рави руск. (лиш в неділі).
До Яворова: 8·20, 6^{30}.
До Вовкова: 6·45, 2·35.

З „Підзамча“.

До Підволочиск: 6·35, 11, **2·31**, $8^{\underline{29}}$, $11^{\underline{32}}$.
До Вовкова: $5^{\underline{44}}$*), 7·13, 1·30*), 2·52.
*) лиш до Винник.

З „Львів-Личаків“.

До Вовкова: 6·03*), 7·32, 1·49*), 3·14.
*) лиш до Винник.

Поізди льокальні.

До Брухович:
що дня: від 1/5 до 30/9 7·21, 3·45.
„ 1/6 до 30/9 2·30, $8^{\underline{34}}$.
„ 1/7 до 31/8 5·50.
в неділї і р. к. сьвята від 1/5 до 31/5 2·30, $8^{\underline{34}}$.
від 1/6 до 30/9 12·41.
від 1/7 до 31/8 9.
До Янова: що дня від 1/5 до 30/9 10·10, 3·35.
в неділї і р. к. сьвята від 2/5 до 12/9 1·37.
До Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 30/5. до 12/9 10·35.
До Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 12/9 2·15.
До Винник що дня $5^{\underline{30}}$.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада (Телефон ч. 527).